

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/50/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214010053
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2214010053.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného Mgr. V. E., nar. XX.XX.XXXX v P. W., trvale bytom P. W., K. M. B. č. XXXX/X, pre zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda a poškodenej R. B. proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 26.09.2018, č. k. 4T/14/2014-483, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.12.2019 v Trnave takto

rozhodol:

I. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresnej prokurátorky Okresnej prokuratúry Dunajská Streda zamietá.

II. Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku sa odvolanie poškodenej R. B. zamietá ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Dunajská Streda podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil obžalovaného Mgr. V. E. spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda č. 2Pv 345/11 pre zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, ktorý mal spáchať tak, že ako súdny exekútor Exekútorského úradu Piešťany so sídlom Nám. SNP č. 4 Piešťany na základe poverenia na vykonanie exekúcie Okresným súdom Dunajská Streda č. Er/457/99 dňa 03.03.2000 v prospech oprávneného Slovenská sporiteľňa, a.s. mestská pobočka Dunajská Streda, Hlavná ulica č. 23 začal exekúciu manželov S. B. a R. B., obaja bytom B. K. R. č. XXX, okres Dunajská Streda, ktorí v dobe od 01.06.2000 do 22.08.2006 zaplatili v mesačných splátkach celkom 245.000,- Sk, avšak súdny exekútor oprávnenému peniaze nepoukázal, preto dňa 08.12.2006 spoločnosťou Credit Clearing Center a.s. so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy č. 48 bola neoprávnenne vykonaná dražba nehnuteľnosti a to pozemkov s parcelovým číslom 130/3 o výmere 360 m² záhrady a parc. č. 130/4 o výmere 440 m² druh zastavané plochy a nádvoria a stavby rodinného domu so súpisným číslom XXX, zapísané v katastri nehnuteľnosti na LV č. XXX v katastrálnom území B. K. R., patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva manželov S. B. a R. B., pričom im bola spôsobená škoda vo výške 1.500.000,- Sk, prepočítaná konverzným kurzom vo výške 49.790,- Eur.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku okresný súd poškodenú R. B. odkázal s uplatneným nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Tomuto rozsudku predchádzal rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 17.03.2017, č. k. 4T/14/2014-440, ktorý bol uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 08.03.2018, sp. zn. 6To/107/2017 podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušený v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku bola vec vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Po doplnení dokazovania a vyhodnotením vykonaných dôkazov tak jednotlivo ako i v ich súhrne okresný súd nemal za preukázané, že by obžalovaný sa dopustil spáchania zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Z vykonaného dokazovania bolo podľa názoru okresného súdu preukázané, že dôvodom realizácie dobrovoľnej dražby na nehnuteľnosti poškodených bola skutočnosť, že napriek predchádzajúcej výzve oprávneného poškodení ako povinní nevyrovnali pohľadávku v plnej výške a v stanovenej lehote oprávnenému v rámci už prebiehajúceho exekučného konania. Teda dôvodom zahájenia a vykonania dobrovoľnej dražby nebolo nekonanie obžalovaného, ktorý jednoznačne ako súdny exekútor porušil svoje povinnosti tým, že po prijatí finančných súm a zaplatených splátok od poškodených v lehote 7 dní jednotlivé splátky nepoukázal na účet oprávneného, ale finančné prostriedky oprávnenému poukázal až dňa 22.08.2006.

V konaní z vykonaných dôkazov bolo nesporne podľa názoru okresného súdu preukázané, že obžalovaný ako súdny exekútor týmto svojim konaním porušil ustanovenia §§ 46 ods.1, 81 ods. 1 posledná veta, 110 ods. 2 posledná veta, 127 ods. 1 Exekučného poriadku a článok III. ods. 7 zmluvy o vykonaní exekúcie zo dňa 02.08.2000. Za porušenie týchto povinností však obžalovaný už bol disciplinárne postihnutý rozhodnutím Disciplinárneho senátu disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov č. DK/1/07 zo dňa 16.05.2007 a bola mu uložená peňažná pokuta vo výške 40.000,- Sk. Okresný súd zároveň konštatoval, že za ten istý skutok už bol obžalovaný právoplatne postihnutý v disciplinárnom konaní vedenom voči jeho osobe a bola mu uložená peňažná pokuta vo výške 40.000,- Sk a zároveň, že obžalovanému nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu a to zavinenie obžalovaného na žalovanej trestnej činnosti. A preto potom súd obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku keďže obžalovaný bol spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený, okresný súd poškodenú so svojim nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor ako i poškodená.

Prokurátor argumentoval nasledovne:

„V prvom rade je potrebné poukázať na určitú rozdvajenosť v právnych úvahách prvostupňového súdu, ktoré sami o sebe spôsobujú, že nie je úplne zrejmé, z akého dôvodu súd vlastne rozhodol výrokom o oslobodení obžalovaného spod obžaloby a nie iným spôsobom. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku na jednej strane zastáva právny názor, že skutok nie je trestným činom, ktorý však nijak neodôvodňuje, a to z dôvodu absencie subjektívnej stránky/zavinenia obžalovaného, no s rovnakou vehemenciou poukazuje na to, že obžalovaný už bol za predmetný skutok disciplinárne postihnutý, čo vytvorilo prekážku rozhodnutej veci (ne bis in idem). Nie je teda úplne zrejmé, či súd skutok aj naďalej považuje za trestný čin, avšak vyneseniu odsudzujúceho rozsudku mu bráni inštitút zákazu opätovného sankcionovania páchatela v tej istej veci, alebo súd skutok za trestný čin nepovažuje. Zastávam právny názor, že dôvodit' zároveň oboma závermi a o tieto opierať meritórny výrok svojho rozhodnutia nie je prípustné a spôsobuje to jeho nepreskúmateľnosť a určitú zmätočnosť, nakoľko nie je úplne zrejmé akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, čo je v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku. V prípade, že súd mal za preukázané, že skutok trestným činom nie je, čo však vyplýva len z jedného odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku, vo veci rozhodol procesne správne oslobodením obžalovaného spod obžaloby v zmysle ust. § 285 písm. b) Trestného poriadku. V prípade, že mal súd za to, že skutok je nositeľom všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu, ale vyneseniu odsudzujúceho rozsudku mu bráni inštitút zákazu opätovného sankcionovania páchatela v tej istej veci, na čo v odôvodnení rozhodnutia kládol najväčší dôraz, mal správne trestné stíhanie obžalovaného v zmysle ust. § 281 ods. 1 s poukazom na ust. § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zastaviť. Výrok o oslobodení spod obžaloby teda nekorešponduje s odôvodnením rozhodnutia.

V druhom rade je potrebné poukázať na samotné meritum veci. Ani jedným z vyššie uvedených právnych záverov/úvah súdu sa nie je možné stotožniť. K týmto záverom totiž viedlo nesprávne vyhodnotenie samotného skutkového stavu, neprávne posúdenie a vyhodnotenie konania obžalovaného ako aj vykonanie nedostatočného dokazovania v rámci právnych záverov uznesenia Krajského súdu v Trnave, sp zn. 6To/107/2017 zo dňa 17.03.2017.

Prvostupňový súd svoje úvahy ohľadne konania obžalovaného nekriticky a bez akéhokoľvek preskúmania oprel o dôkazy, ktoré sú na účely trestného konania irelevantné a nepoužiteľné. Jeden zo základných zákonných znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu spočíva v tom, že

špeciálny subjekt/verejný činiteľ vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, alebo prekročí svoju právomoc, prípadne nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci alebo z rozhodnutia súdu. Pojem „vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu“ treba vykladať tak, že ide o obchádzanie zákona alebo iného právneho predpisu vydaného na základe zákona. Pod pojmom „prekročí svoju právomoc“ sa rozumie konanie páchatela, ktorý vykonáva činnosť, ktorá patrí do právomoci iného verejného činiteľa (nadriadeného, prípadne aj podriadeného, pokiaľ páchatel nemá právomoc vec vybaviť sám). Zákonný znak „nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci“ napĺňa konanie páchatela, ktorý nesplní svoju povinnosť uloženú mu zákonom alebo iným právnym predpisom alebo povinnosť, ktorá vyplýva z jeho pracovnej alebo funkčnej náplne.

Konanie obžalovaného Mgr. V. E. je možné na základe znenia skutku obsiahnutého v obžalobe považovať za vykonávanie právomoci spôsobom odporujúcim zákonu. Právny záver súdu, že k takémuto konaniu zo strany obžalovaného skutočne došlo považujem za správny. Za správne však nie je možné považovať právne úvahy, ktoré ho k takémuto záveru viedli. Súd v odôvodnení rozsudku poukázal na výsledok rozhodnutia Disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov č. DK/1/07, z ktorého vyplýva, že obžalovaný nepoukázaním zadržaných splátok na účet veriteľa (skutok pre ktorý bola podaná obžaloba) porušil ust. §§ 81 ods. 1, 110 ods. 2, 113b ods. 9, 127 ods. 1 Exekučného poriadku, za čo mu bolo uložené disciplinárne opatrenie vo forme peňažnej pokuty vo výške 40.000,-Sk. Na základe tohto rozhodnutia následne súd v napadnutom rozsudku citoval znenie vyššie uvedených ustanovení a na tieto sa odvolával. Je teda možné predpokladať, že mal za to, že konanie obžalovaného, spočívajúce vo vykonávaní právomoci spôsobom odporujúcim zákonu, spočívalo práve v ich porušení. To sa však nezakladá na pravde. Vyššie uvedené ustanovenia Exekučného poriadku okrem všeobecného ust. § 46 v skutočnosti vôbec nie sú na konanie obžalovaného aplikovateľné a nedá sa teda tvrdiť, že ich obžalovaný aj skutočne porušil.

Ust. § 81 Exekučného poriadku upravuje postup pri výkone exekúcie formou zrážok zo mzdy a iných príjmov, kde oprávnenému, prípadne exekútorovi poukazuje zrazenú mzdu na účet priamo platiteľ mzdy a následne exekútor (v prípade ak zrážky boli poukázané na jeho účet) má povinnosť túto sumu do siedmich dní od jej prijatia poukázať oprávnenému.

Ust. § 110 Exekučného poriadku upravuje postup pri výkone exekúcie formou prikázania iných pohľadávok.

Ust. § 113b Exekučného poriadku upravuje postup pri výkone exekúcie formou exekúcie na obchodný podiel povinného, pričom ust. § 113 ods. 9 odkazuje na ust. § 105 až 111 Exekučného poriadku.

Ust. § 127 Exekučného poriadku upravuje postup pri dražbe, teda vykonaním exekúcie predajom huteľných vecí.

Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že na konanie, ktoré je obžalovanému kladené za vinu, spočívajúce v postupnom lákaní finančných prostriedkov od poškodených a ich nepoukázaní oprávnenej osobe, sa vyššie uvedené ustanovenia aplikovať nedajú a teda ani súd nemohol na tieto v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukazovať. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný nevykonával exekúciu ani zrážkami zo mzdy alebo iných príjmov, ani formou prikázania iných pohľadávok, neexekuoval obchodný podiel ani nevykonával exekučné úkony formou dražby huteľných vecí. Je jednoznačné, že vyššie uvedený postup obžalovaného, spočívajúci v postupnom prijímaní akýchsi splátok od poškodených, v čase, kedy k nemu došlo, nebol upravený žiadnym ustanovením Exekučného poriadku a k takémuto postupu mu žiadne ustanovenie Exekučného poriadku, ani iného zákonného predpisu upravujúceho postup exekútora nedávalo oprávnenie. Obžalovaný teda konal absolútne svojvoľne, bez akéhokoľvek zákonného podkladu. Tento postup, spočívajúci v preberaní splátok (a to len na návrh povinného, alebo so súhlasom oprávneného) bol upravený až novelou Exekučného poriadku uskutočnenou zákonom č. 2/2017 Z. z. V čase páchania skutku Exekučný poriadok takýto postup nepoznal. Súd mal teda správne konštatovať, že obžalovaný vykonával právomoc spôsobom odporujúcim zákonu práve poukázaním na vyššie ustálené skutočnosti a nie poukazovaním na akéhokoľvek rozhodnutia Disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov. Tieto skutočnosti vyplývajú z vykonaného dokazovania, výsluchu poškodených, svedkov, zabezpečených listinných dôkazov a nerozporuje ich ani sám obžalovaný Mgr. V. E.. Ten pri každom výsluchu tieto skutočnosti potvrdil, pričom svoje konanie obhajoval výhradne tým, že konal v dobrej viere. Je teda zrejmé, že tento zákoný znak skutkovej podstaty stíhaného trestného činu bol prítomný a nie sú o ňom žiadne pochybnosti. Je nemožné vôbec pripustiť myšlienku, že by tak odborne zdatná a skúsená osoba nemala vedomosť o tom, že na takýto postup nemá žiadne zákonné oprávnenie a mohla sa odôvodnene domnievať, že koná v súlade so zákonom.

Ďalší zákoný znak stíhaného trestného činu spočíva v úmysle páchatela/špeciálneho subjektu, vyššie uvedeným spôsobom, teda vykonávaním právomoci spôsobom odporujúcim zákonu spôsobiť inému

škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. S poukazom na vyššie uvedené je úplne zrejmé, že obžalovaný v postavení špeciálneho subjektu - exekútora povereného vykonaním exekúcie, bez akéhokoľvek zákonného dôvodu, bez akejkoľvek opory v príslušných zákonných ustanoveniach upravujúcich jeho postup a na základe svojvoľe, v nepravidelných intervaloch od roku 2000 do roku 2006 od poškodených preberal finančné čiastky v rôznych výškach, celkovo však vo výške 245.000.-Sk. ktoré si počas celého tohto obdobia ponechával na svojom účte, prípadne na inom mieste v jeho moci. V priebehu celého tohto obdobia oprávneného vôbec neupozornil, že postupne preberá finančné prostriedky, ktoré oprávnenému patria, dokonca, ako vyplýva z výsluchu poškodenej, predstieral, že nemá ani riadnu vedomosť o tom, akú finančnú čiastku vlastne od poškodenej a jej nebohého manžela prevzal a od poškodenej následne žiadal, aby mu zabezpečila fotokópie všetkých potrebných dokumentov (dokladov o prevzatí finančnej hotovosti), ktoré poškodenej sám vystavil. Finančné prostriedky vydal oprávnenému nie z vlastnej vôle a na základe vlastného slobodného rozhodnutia, ale z dôvodu, že bol zo strany poškodených vyzvaný, aby im riadne vydokladoval prijatie všetkých finančných prostriedkov, a to na radu svedka Mgr. JUDr. X. B. a takisto došlo k stretnutiu medzi poškodenými a spoločnosťou Credit Clearing Center, ktorej bola pohľadávka postúpená. Je teda absolútne zrejmé, že obžalovaný nikdy nemal úmysel prevzaté finančné prostriedky vydať oprávnenému, naopak mal úmysel tieto si ponechať a použiť na vlastné účely. O tomto jasne svedčí spôsob, akým od poškodených finančné prostriedky preberal (konanie nemajúce oporu v zákone), ďalej to, že pred poškodenými predstieral, že od nich prevzal výhradne sumu vo výške 20.000,-Eur a o ostatnom nemá žiadnu dokumentáciu, ako aj tá skutočnosť, že oprávnenej strane počas celého šesťročného obdobia ani jeden krát neoznámil, že by od poškodených prevzal akúkoľvek finančnú čiastku. Jeho úmysel spôsobiť škodu je teda daný tým, že od začiatku mal v pláne si finančné prostriedky ponechať pre vlastnú potrebu a nie tým, že by jeho úmysel, aspoň nepriamy smeroval k uskutočneniu dražby. Je potrebné však dodať, že obžalovaný ako odborne zdatná osoba musel mať vedomosť o tom, že ponechaním si zverených finančných prostriedkov takéto riziko hrozí a musel s tým byť uzrozumený. Je potrebné dodať, že to bolo práve konanie obžalovaného, ktoré malo za následok rozhodnutie pôvodného oprávneného postúpiť pre nich nevyhnutnú pohľadávku postupníkovi a takisto to bolo konanie obžalovaného, ktoré malo aspoň čiastočne za následok postupné zvyšovanie hodnoty pohľadávky spolu s príslušenstvom. V tom je potrebné vnímať vzniknutú škodu. Za tretie je potrebné sa vyjadriť k právnomu názoru súdu, ktorý spočíva v tom, že aj keby boli zo strany obžalovaného formálne naplnené všetky zákonné znaky stíhaného zločinu, vydaniu odsudzujúceho rozsudku bráni naplnenie zásady ne bis in idem, nakoľko obžalovanému už bola za predmetný skutok uložená sankcia a teda jeho odsúdeniu bráni prekážka rozhodnutej veci.

Pri aplikácii zásady ne bis in idem je nutné vždy posúdiť určité kumulatívne podmienky, ktorými sú jednak totožnosť skutku, totožnosť subjektu a následne tzv. trestné obvinenie. Je zrejmé, že rozhodnutie Disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov č. DK/11/07, z ktorého vyplýva, že obžalovaný nepoukázaním zadržaných splátok na účet veriteľa konal v rozpore so zákonom je skutkovo, ako aj čo sa týka subjektu totožné s prejednávanou trestnou vecou. Toto samo o sebe však na vyslovenie jednoznačného tvrdenia, že sa v uvedenom prípade skutočne jedná o zásadu ne bis in idem nepostačuje.

Zásada ne bis in idem, teda právo nebyť súdený alebo potrestaný dvakrát za ten istý skutok, je podľa Trestného poriadku vyjadrená aj v ustanovení § 9 ods. 1 písm. g) Tr. por., podľa ktorého trestné stíhanie nemožno začať a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva, pričom v tomto smere treba vychádzať z čl. 153 a 154 c Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd.

Podľa čl. 4 Protokolu 7 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu. Dlhodobá nemenná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd dopadá tak na činy kvalifikované vnútroštátnym právom ako trestné činy, tak i na činy ním kvalifikované ako priestupky, prípadne iné správne delikty a výnimočne i disciplinárne delikty. Európsky súd pre ľudské práva sa nepriklonil k záveru, že zákaz ne bis in idem je obmedzený na trestné konanie, keďže z hľadiska uplatnenia tejto zásady označil za rozhodujúcu totožnosť skutku a nie totožnosť právnej kvalifikácie.

Pre čl. 4 Protokol č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má však zásadný význam povaha daného činu, pretože tento článok nepochybne dopadá na všetky činy napĺňajúce znaky trestného činu a bráni dvojitému stíhaniu a potrestaniu za tieto trestné činy. Na druhej strane sa

nevzťahuje na všetky menej závažné činy, kvalifikované našim právnym poriadkom ako priestupky alebo iné správne delikty, prípadne ako disciplinárne delikty.

Vzhľadom na špecifické ponímanie činu podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd možno zásadu ne bis in idem vzťahovať iba na tie činy kvalifikovateľné správnymi prípadne inými príslušnými orgánmi ako menej závažné činy, teda priestupky, prípadne iné správne delikty a výnimočne i disciplinárne delikty, ktoré majú trestnoprávnu povahu, pričom povaha deliktu sa v tomto smere posudzuje tak z hľadiska chráneného záujmu (či ide o záujem všeobecný alebo partikulárny), z hľadiska adresáta normy (či je norma adresovaná všetkým občanom alebo len skupine osôb so zvláštnym statusom) a z hľadiska účelu a typu sankcie (či má represívny charakter).

Nie je porušením zákazu dvojitého postihu za ten istý čin (ne bis in idem) v zmysle čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď obvinený bol jednak postihnutý v disciplinárnom konaní za to, že si svedomito neplnil úlohy, ktoré mu boli uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a jednak bol pre ten istý skutok v trestnom konaní odsúdený za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. za to, že v úmysle zadovážiť sebe majetkový prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, keďže v prípade jeho disciplinárneho previnenia ide z hľadiska všeobecného záujmu a z hľadiska adresáta normy o delikt osoby so zvláštnym statusom týkajúci sa partikulárneho záujmu, teda v tomto prípade sa nejedná o trestnú vec v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Takisto je potrebné prihliadnúť aj na určitú primeranosť uloženej sankcie (trestno-právny rozmer represie), ktorá by mala zodpovedať závažnosti skutku a do určitej miery by mala zodpovedať sankcii, ktorú je možné pre totožný skutok uložiť v trestnom konaní. V tomto prípade bola obžalovanému v disciplinárnom konaní uložená sankcia vo forme peňažnej pokuty, čo by v trestnom konaní zodpovedalo uloženiu peňažného trestu v zmysle ust. § 56 a nasl. Trestného zákona účinného v čase dokonania trestného činu. Z rozhodovacej činnosti súdov v trestnom konaní pritom vyplýva, že takúto formu potrestania pri trestných činoch majetkového charakteru, ktoré sú zároveň zločinmi v zmysle ust. § 11 Trestného zákona súd ukladá výhradne za súčasného uloženia trestu odňatia slobody, nikdy nie samostatne. Uloženie peňažného trestu ako trestu samostatného prichádza do úvahy výhradne pri prečinoch. Je teda zrejmé, že sankcia, ktorá bola obžalovanému uložená v disciplinárnom konaní nemá povahu ani primeranosť sankcie trestnej a teda nie je možné sa na ňu odvolávať pri úvahách o aplikácii inštitútu ne bis in idem.

S poukazom na vyššie uvedené má za to, že súd mal obžalovaného uznať vinným zo spáchania zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona a uložiť mu trest odňatia slobody navrhovaný intervenujúcim prokurátorom, na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Na základe toho navrhujem, aby Krajský súd v Trnave napadnutý rozsudok s poukazom na § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku vo výroku o vine a treste zrušil a v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

K odvolaniu prokurátora sa vyjadrila poškodená, ktorá uviedla, že obžalovaný sa trestného činu dopustil a zásada ne bis in idem sa v tomto konaní nemala uplatniť, ktorá však svoje odvolanie nezdôvodnila.

K odvolaniu prokurátora a poškodenej sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu a uviedol, že trvá na tom, že je nevinný. Zadržaním peňazí porušil zmluvu, ktorú mal s oprávneným a jeho konanie nemalo za následok spôsobenie škody. Mal za to, že postupoval v súlade so zákonom. Navrhol, aby krajský súd obe odvolania zamietol ako nedôvodné.

Odvolačný súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obžalovaný, jeho obhajca a poškodená. Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol odvolaciemu súdu odvolaniu prokuratúry vyhovieť. Poškodená sa k jeho návrhu pripojila. Obhajca obžalovaného navrhol odvolaciemu súdu odvolanie prokurátora ako i odvolanie poškodeného zamietnuť ako nedôvodné, k čomu sa pripojil sám obžalovaný.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v citovanom ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podal prokurátor na to oprávnený, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohol, pričom tak urobil v lehote ustanovenej v zákone a dospel k zisteniu, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Zároveň krajský súd zistil, že odvolanie poškodeného je odvolaním, ktoré podala neoprávnená osoba. Totižto oslobodenie obžalovaného spod obžaloby má vždy za následok odkázanie poškodeného s jeho

nárokom na náhradu škody, pokiaľ si ho riadne a včas uplatnil, na civilný proces alebo konanie pred iným príslušným orgánom. A tak odvolanie poškodeného krajský súd musel zamietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, lebo nárok na náhradu škody možno priznať len odsudzujúcim rozsudkom. Poškodenému v takomto prípade, ak bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, nie je možné priznať nárok na náhradu škody a nejde preto ani o chýbajúci, ani nesprávny výrok, pre ktorý dôvod by mohol poškodený podať odvolanie.

Zároveň krajský súd konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie a dospel k správne rozhodnutiu, že obžalovaného treba oslobodiť. Je potrebné v tomto smere prisvedčiť prokurátorovi, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je z časti zmätočné. Navyše treba uviesť, že okresný súd mal správne obžalovaného oslobodiť spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Toto pochybenie však odvolací súd nenapravil pre absenciu odvolania obžalovaného vo svoj prospech.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora tak toto krajský súd musel zamietnuť ako nedôvodné. Zároveň však treba dodať, že s odvolaním prokurátora sa odvolací súd stotožňuje, ale len v smere aplikácie zásady ne bis in idem a preto v tomto smere odkazuje na jeho odôvodnenie a dodáva, že zisťovanie trestnoprávneho charakteru zbiehajúcich sa konaní sa tradične v rozhodovacej činnosti ESLP uskutočňuje prostredníctvom tzv. engelovských kritérií. Tieto výkladové pravidlá ESLP jasne formuloval ešte vo veci Engel a ďalší proti Holandsku (č. 5100/71 z 8. júna 1976), pričom postupne ich implementovala aj rozhodovacia činnosť slovenských a českých súdov. Engelovské kritériá možno považovať za osvedčený nástroj na rozlišovanie konaní, ktoré majú a nemajú trestnoprávny charakter. Sú ich aplikuje ako prvotné sito, aby zistil, či čl. 4 protokolu č. 7 dohovoru je v danom prípade aplikovateľný, a až následne má zisťovať, či sú prerokované skutky totožné. Engelovské kritériá sa interpretujú nasledujúcim spôsobom: 1. východiskovým bodom je kvalifikácia podľa vnútroštátneho práva, ak je dané konanie kvalifikované ako trestný čin, obsah pojmu trestné obvinenie je naplnený, ak je kvalifikovaný ako správny delikt, je potrebné pristúpiť k testovaniu nasledujúcich kritérií; 2. je nevyhnutné posúdiť chránený záujem - či je všeobecný alebo partikulárny, resp. či je norma adresovaná všetkým alebo vymedzenej skupine osôb (v zmysle, či je subjektom deliktu každý alebo určitá skupina osôb); 3. závažnosť, resp. tvrdosť sankcie - súd tu pripomína, že odňatie slobody je závažným zásahom do práv jednotlivca, ktorý predstavuje výraznú ujmu, ktorá je charakteristická pre sankcionovanie v trestnej oblasti. Vzhľadom na uvedené a s poukazom na odôvodnenie odvolania prokurátora je potom zrejmé, že zásada ne bis in idem nie je prekážkou v tejto trestnej veci a okresný súd správne postupoval, keď trestné stíhanie obžalovaného Mgr. E. nezastavil.

K námietkam prokurátora treba jednoducho uviesť, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, žeby konaním obžalovaného ako súdneho exekútora bola neoprávnené vykonaná dražba nehnuteľností poškodenej, ktorej mala byť spôsobená škoda. Jedine čo sa podarilo v trestnom konaní preukázať je, že obžalovaný si neplnil povinnosti súdneho exekútora, za čo bol disciplinárne potrestaný. Jednou z príčin tohto konania môže byť záver znaleckého posudku, z ktorého záveru vyplýva, že obžalovaný trpel na zmiešanú úzkosť - depresívnu poruchu.

Treba zdôrazniť, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že poškodená mala dokonca možnosť do dňa 18.08.2006 svoj dlh vyrovnať, avšak tak neučinila. Na rokovaní s oprávneným sa zúčastnil aj obžalovaný a poskytol súčinnosť, pričom nakoniec výťažok exekúcie oprávnenému poskytol.

Odvolací súd zastáva názor, že súdny exekútor poškodzoval v exekučnom konaní práve oprávneného, keď na podklade upovedomenia o začatí exekúcie predajom nehnuteľností mal nehnuteľnosť poškodenej predať, pričom naopak konal v prospech poškodenej, ktorá dlh voči oprávnenému ani nesplnila.

Exekútor uzatvoril s oprávneným dňa 02.08.2000 zmluvu o vykonaní exekúcie, na základe ktorej mal previesť alebo odovzdať oprávnenému finančné prostriedky, ak povinný (poškodená) uhradí finančné prostriedky určené v návrhu na vykonanie exekúcie exekútorovi pred samotným vykonaním exekúcie. Na základe toho, že poškodená dlh v celom rozsahu nevyrovnala došlo k postúpeniu pohľadávky na spoločnosť Credit Clearing Center, a.s., ktorá spoločnosť umožnila ešte pred predajom nehnuteľností splatiť dlh v celosti, pretože ako oprávnený nedali súhlas na splatenie dlhu v splátkach.

Úmysel obžalovaného, žeby chcel podvodným konaním seba obohatiť tým, že od poškodenej vylákal splátky dlhu, nebolo v konaní žiadnym spôsobom preukázané, pričom takéto konanie obžalovaného netvorí ani časť skutkovej vety uvedenej v obžalobe.

Poškodená ani po dohode s pôvodným veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s. dlh v splátkach neplnila a preto sa pristúpilo k exekučnému konaniu. A nakoniec z výpovede svedkyne JUDr. B. B. vyplýva, že k postúpeniu pohľadávky na spoločnosť Credit Clearing Center, a.s. došlo z dôvodu, že ich pohľadávka nebola zaplatená, pričom exekútor zadržoval len časť splateného dlhu poškodenou (v tom čase ešte poškodenými).

Preto krajský súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.